

Nyílt levél Mádl Ferenc miniszternek

Tisztelt Miniszter Úr!
Vác város vezető óvónői nevében tisztelettel kérjük szíves segítségét.

Elnézést, hogy kismembeként önhöz fordulunk városunk óvodájának problémája ügyében, de úgy érezzük, már minden lépéssel megpróbálkoztunk, minden próbálkozásunk kudarcot vallott, s már csak egyedül az ön segítségével bízhatunk.

Az önkormányzati törvény, s az új közoktatási törvény is olyan hatalmat adott az önkormányzatok kezébe, hogy mondhat akármit a Minisztérium Közoktatási Főosztálya, mondhat akármit az Országos és Helyi Pedagógus Szakszervezet, a városi óvodák dolgozóinak közössége, a szülők közössége, mégis az történik, amit az önkormányzat akar.

Leírtuk panaszunkat a köztársasági megbízottnak is, de mivel véleményük szerint jogsértés nem történt, ők sem tudnak segíteni. Pedig jogsértést követtek el, mert döntésük előtt a fent említett közösségek véleményét nem kérték ki.

Röviden esetelnénk gondjainkat, problémáinkat. Városunk óvodái számára igen súlyos döntést hozott a képviselő-testület szeptember 13-i és október 11-én megtartott ülésén. Eldöntötték, hogy a város nyolc óvodájának szervezeti önállóságát megszüntetik (ebből három már integrált óvoda) és jogutódként három óvodát alapítanak. Összevonnak négy-öt olyan óvodát, amelyek négy-hat, sőt nyolc csoporttal működnek, s egyenként száz-kétszázötz gyermeket foglalkoztatnak. A három újonnan alapított óvoda egy-egy városrészben négy-öt helyemástól távol eső telephelyen lévő egységeket fog működtetni. Az öt telephelyen lévő negyven óvónő egy nevelőtestületet alkot majd, s a körülbelül huszonnyolc-harminc fős technikai dolgozóval együtt minden hatvannyolc-hetven fős óvodai dolgozói közösség tartozik majd egy vezető óvónő irányítása alá.

Mindezt abból a megfontolásból teszik, hogy nyolc vezető óvónő helyett csak háromnak kelljen megadni az 1994. január 1-jétől esedékes magasabb vezetőnek járó pótlékot. A polgármester úr nyilatkozata szerint már háromnegyed éve foglalkoznak a fent említett szervezeti összevonással, és mégis 1993. januárjában három vezetői pályázatot hirdettek meg és augusztus 1-jével neveztek ki óvodájuk élére.

Mi, a város vezető óvónői egyszerűen nem tudunk belenyugodni ebbe a döntésbe. Mindenhová fordultunk már segítségért, de úgy tűnik, senkinek nincs hatalma arra,

hogy a képviselő-testület döntését befolyásolja, s a gyermekek érdekében megváltoztassa azt.

A Művelődési és Közoktatási Minisztérium közbenjárásában volt minden reményünk, de sajnos az öt helytelenítő véleményüket sem vették figyelembe.

Kérdezzük tisztelt miniszter urat, megtehetik ezt a város jól működő óvodáival? Hiszen az óvoda az egyetlen olyan nevelési intézmény, ahol gyermekközpontú és családias nevelés folyik, s egy nyugalmas sziget a szülők, gyerekek számára ebben a zaklatott világban.

Az önkormányzat véleménye szerint a gyerekeket, szülőket nem éri hátrány ebből az átszervezésből, de aki csak egy kicsit is ismeri az óvodai életet, az óvodai munkát, a jelenleg is meglévő magas csoportlétszámokat, s az óvodavezetők munkáját, az tudja, hogy mennyi feladattal, mennyi szervezőmunkával jár az óvodai élet irányítása, a pedagógiai munka, a nevelőtestület, a szülők összefogása, és a nap mint nap adódó problémák megoldása.

A vezető óvónőkből tagóvoda-vezetők lesznek, s heti huszonöt órát nekik is csoportban kell dolgozniuk. A feladat viszont náluk marad, mert az egy függetlenül vezető óvónő egyszerűen nem tudja átvállalni az óvodában adódó rendszeres vezetői fel-

adatokat. Ez fizikai képtelenség. Ellenőrizni fog, képviseli az óvodákat a különböző fórumokon és reprezentál.

Félreértés ne essék, nem a csoportmunkától félünk — hiszen a gyermekekkel való foglalkozás a hivatásunk — csak féltjük az óvodáinkat. Féltünk attól, hogy — ha nem is egyszerre és látványosan — fokozatos visszaépülés történik, s ez az összevonás előbb-utóbb szakmai leépüléshez vezet. Nehezen értjük el a jelenlegi megfelelő személyi ellátottságot, s ha most elveszítjük, féltő, hogy évtizedekig nem tudjuk visszaszerezni. Mi ezt nem akarjuk. Hajlandók lettünk volna akár arra is, hogy lemondjunk az új törvény szerinti magasabb vezetői pótlékunkról, csak ne bántsák az óvodáinkat. (Bár tudjuk, hogy a törvény erre nem ad lehetőséget.)

Abban sem vagyunk biztosak — bár könnyíteni akarja az önkormányzat a tagóvoda-vezetők dolgát —, hogy szabályos eljárás a törvény által előírt kötelező óraszámok tetszés szerinti csökkentése. Lehetséges-e, hogy a magas beosztású függetlenített vezető óvónőnek ne legyen saját óvodája, s ne legyen kötelező óraszám se, s hogy a tagóvoda-vezetők kötelező óraszámát a tagóvoda csoportok számának függvényében csoportonként két órával csökkentésük. (Például a nyolccsoportos óvo-

adatok. Ez fizikai képtelenség. Ellenőrizni fog, képviseli az óvodákat a különböző fórumokon és reprezentál.

Félreértés ne essék, nem a csoportmunkától félünk — hiszen a gyermekekkel való foglalkozás a hivatásunk — csak féltjük az óvodáinkat. Féltünk attól, hogy — ha nem is egyszerre és látványosan — fokozatos visszaépülés történik, s ez az összevonás előbb-utóbb szakmai leépüléshez vezet. Nehezen értjük el a jelenlegi megfelelő személyi ellátottságot, s ha most elveszítjük, féltő, hogy évtizedekig nem tudjuk visszaszerezni. Mi ezt nem akarjuk. Hajlandók lettünk volna akár arra is, hogy lemondjunk az új törvény szerinti magasabb vezetői pótlékunkról, csak ne bántsák az óvodáinkat. (Bár tudjuk, hogy a törvény erre nem ad lehetőséget.)

Abban sem vagyunk biztosak — bár könnyíteni akarja az önkormányzat a tagóvoda-vezetők dolgát —, hogy szabályos eljárás a törvény által előírt kötelező óraszámok tetszés szerinti csökkentése. Lehetséges-e, hogy a magas beosztású függetlenített vezető óvónőnek ne legyen saját óvodája, s ne legyen kötelező óraszám se, s hogy a tagóvoda-vezetők kötelező óraszámát a tagóvoda csoportok számának függvényében csoportonként két órával csökkentésük. (Például a nyolccsoportos óvo-

adatok. Ez fizikai képtelenség. Ellenőrizni fog, képviseli az óvodákat a különböző fórumokon és reprezentál.

Félreértés ne essék, nem a csoportmunkától félünk — hiszen a gyermekekkel való foglalkozás a hivatásunk — csak féltjük az óvodáinkat. Féltünk attól, hogy — ha nem is egyszerre és látványosan — fokozatos visszaépülés történik, s ez az összevonás előbb-utóbb szakmai leépüléshez vezet. Nehezen értjük el a jelenlegi megfelelő személyi ellátottságot, s ha most elveszítjük, féltő, hogy évtizedekig nem tudjuk visszaszerezni. Mi ezt nem akarjuk. Hajlandók lettünk volna akár arra is, hogy lemondjunk az új törvény szerinti magasabb vezetői pótlékunkról, csak ne bántsák az óvodáinkat. (Bár tudjuk, hogy a törvény erre nem ad lehetőséget.)

Abban sem vagyunk biztosak — bár könnyíteni akarja az önkormányzat a tagóvoda-vezetők dolgát —, hogy szabályos eljárás a törvény által előírt kötelező óraszámok tetszés szerinti csökkentése. Lehetséges-e, hogy a magas beosztású függetlenített vezető óvónőnek ne legyen saját óvodája, s ne legyen kötelező óraszám se, s hogy a tagóvoda-vezetők kötelező óraszámát a tagóvoda csoportok számának függvényében csoportonként két órával csökkentésük. (Például a nyolccsoportos óvo-

adatok. Ez fizikai képtelenség. Ellenőrizni fog, képviseli az óvodákat a különböző fórumokon és reprezentál.

Félreértés ne essék, nem a csoportmunkától félünk — hiszen a gyermekekkel való foglalkozás a hivatásunk — csak féltjük az óvodáinkat. Féltünk attól, hogy — ha nem is egyszerre és látványosan — fokozatos visszaépülés történik, s ez az összevonás előbb-utóbb szakmai leépüléshez vezet. Nehezen értjük el a jelenlegi megfelelő személyi ellátottságot, s ha most elveszítjük, féltő, hogy évtizedekig nem tudjuk visszaszerezni. Mi ezt nem akarjuk. Hajlandók lettünk volna akár arra is, hogy lemondjunk az új törvény szerinti magasabb vezetői pótlékunkról, csak ne bántsák az óvodáinkat. (Bár tudjuk, hogy a törvény erre nem ad lehetőséget.)

Abban sem vagyunk biztosak — bár könnyíteni akarja az önkormányzat a tagóvoda-vezetők dolgát —, hogy szabályos eljárás a törvény által előírt kötelező óraszámok tetszés szerinti csökkentése. Lehetséges-e, hogy a magas beosztású függetlenített vezető óvónőnek ne legyen saját óvodája, s ne legyen kötelező óraszám se, s hogy a tagóvoda-vezetők kötelező óraszámát a tagóvoda csoportok számának függvényében csoportonként két órával csökkentésük. (Például a nyolccsoportos óvo-

adatok. Ez fizikai képtelenség. Ellenőrizni fog, képviseli az óvodákat a különböző fórumokon és reprezentál.

Félreértés ne essék, nem a csoportmunkától félünk — hiszen a gyermekekkel való foglalkozás a hivatásunk — csak féltjük az óvodáinkat. Féltünk attól, hogy — ha nem is egyszerre és látványosan — fokozatos visszaépülés történik, s ez az összevonás előbb-utóbb szakmai leépüléshez vezet. Nehezen értjük el a jelenlegi megfelelő személyi ellátottságot, s ha most elveszítjük, féltő, hogy évtizedekig nem tudjuk visszaszerezni. Mi ezt nem akarjuk. Hajlandók lettünk volna akár arra is, hogy lemondjunk az új törvény szerinti magasabb vezetői pótlékunkról, csak ne bántsák az óvodáinkat. (Bár tudjuk, hogy a törvény erre nem ad lehetőséget.)

Abban sem vagyunk biztosak — bár könnyíteni akarja az önkormányzat a tagóvoda-vezetők dolgát —, hogy szabályos eljárás a törvény által előírt kötelező óraszámok tetszés szerinti csökkentése. Lehetséges-e, hogy a magas beosztású függetlenített vezető óvónőnek ne legyen saját óvodája, s ne legyen kötelező óraszám se, s hogy a tagóvoda-vezetők kötelező óraszámát a tagóvoda csoportok számának függvényében csoportonként két órával csökkentésük. (Például a nyolccsoportos óvo-

adatok. Ez fizikai képtelenség. Ellenőrizni fog, képviseli az óvodákat a különböző fórumokon és reprezentál.

Félreértés ne essék, nem a csoportmunkától félünk — hiszen a gyermekekkel való foglalkozás a hivatásunk — csak féltjük az óvodáinkat. Féltünk attól, hogy — ha nem is egyszerre és látványosan — fokozatos visszaépülés történik, s ez az összevonás előbb-utóbb szakmai leépüléshez vezet. Nehezen értjük el a jelenlegi megfelelő személyi ellátottságot, s ha most elveszítjük, féltő, hogy évtizedekig nem tudjuk visszaszerezni. Mi ezt nem akarjuk. Hajlandók lettünk volna akár arra is, hogy lemondjunk az új törvény szerinti magasabb vezetői pótlékunkról, csak ne bántsák az óvodáinkat. (Bár tudjuk, hogy a törvény erre nem ad lehetőséget.)

Abban sem vagyunk biztosak — bár könnyíteni akarja az önkormányzat a tagóvoda-vezetők dolgát —, hogy szabályos eljárás a törvény által előírt kötelező óraszámok tetszés szerinti csökkentése. Lehetséges-e, hogy a magas beosztású függetlenített vezető óvónőnek ne legyen saját óvodája, s ne legyen kötelező óraszám se, s hogy a tagóvoda-vezetők kötelező óraszámát a tagóvoda csoportok számának függvényében csoportonként két órával csökkentésük. (Például a nyolccsoportos óvo-

adatok. Ez fizikai képtelenség. Ellenőrizni fog, képviseli az óvodákat a különböző fórumokon és reprezentál.

Félreértés ne essék, nem a csoportmunkától félünk — hiszen a gyermekekkel való foglalkozás a hivatásunk — csak féltjük az óvodáinkat. Féltünk attól, hogy — ha nem is egyszerre és látványosan — fokozatos visszaépülés történik, s ez az összevonás előbb-utóbb szakmai leépüléshez vezet. Nehezen értjük el a jelenlegi megfelelő személyi ellátottságot, s ha most elveszítjük, féltő, hogy évtizedekig nem tudjuk visszaszerezni. Mi ezt nem akarjuk. Hajlandók lettünk volna akár arra is, hogy lemondjunk az új törvény szerinti magasabb vezetői pótlékunkról, csak ne bántsák az óvodáinkat. (Bár tudjuk, hogy a törvény erre nem ad lehetőséget.)

Abban sem vagyunk biztosak — bár könnyíteni akarja az önkormányzat a tagóvoda-vezetők dolgát —, hogy szabályos eljárás a törvény által előírt kötelező óraszámok tetszés szerinti csökkentése. Lehetséges-e, hogy a magas beosztású függetlenített vezető óvónőnek ne legyen saját óvodája, s ne legyen kötelező óraszám se, s hogy a tagóvoda-vezetők kötelező óraszámát a tagóvoda csoportok számának függvényében csoportonként két órával csökkentésük. (Például a nyolccsoportos óvo-

adatok. Ez fizikai képtelenség. Ellenőrizni fog, képviseli az óvodákat a különböző fórumokon és reprezentál.

Félreértés ne essék, nem a csoportmunkától félünk — hiszen a gyermekekkel való foglalkozás a hivatásunk — csak féltjük az óvodáinkat. Féltünk attól, hogy — ha nem is egyszerre és látványosan — fokozatos visszaépülés történik, s ez az összevonás előbb-utóbb szakmai leépüléshez vezet. Nehezen értjük el a jelenlegi megfelelő személyi ellátottságot, s ha most elveszítjük, féltő, hogy évtizedekig nem tudjuk visszaszerezni. Mi ezt nem akarjuk. Hajlandók lettünk volna akár arra is, hogy lemondjunk az új törvény szerinti magasabb vezetői pótlékunkról, csak ne bántsák az óvodáinkat. (Bár tudjuk, hogy a törvény erre nem ad lehetőséget.)

Abban sem vagyunk biztosak — bár könnyíteni akarja az önkormányzat a tagóvoda-vezetők dolgát —, hogy szabályos eljárás a törvény által előírt kötelező óraszámok tetszés szerinti csökkentése. Lehetséges-e, hogy a magas beosztású függetlenített vezető óvónőnek ne legyen saját óvodája, s ne legyen kötelező óraszám se, s hogy a tagóvoda-vezetők kötelező óraszámát a tagóvoda csoportok számának függvényében csoportonként két órával csökkentésük. (Például a nyolccsoportos óvo-

adatok. Ez fizikai képtelenség. Ellenőrizni fog, képviseli az óvodákat a különböző fórumokon és reprezentál.

Félreértés ne essék, nem a csoportmunkától félünk — hiszen a gyermekekkel való foglalkozás a hivatásunk — csak féltjük az óvodáinkat. Féltünk attól, hogy — ha nem is egyszerre és látványosan — fokozatos visszaépülés történik, s ez az összevonás előbb-utóbb szakmai leépüléshez vezet. Nehezen értjük el a jelenlegi megfelelő személyi ellátottságot, s ha most elveszítjük, féltő, hogy évtizedekig nem tudjuk visszaszerezni. Mi ezt nem akarjuk. Hajlandók lettünk volna akár arra is, hogy lemondjunk az új törvény szerinti magasabb vezetői pótlékunkról, csak ne bántsák az óvodáinkat. (Bár tudjuk, hogy a törvény erre nem ad lehetőséget.)

Abban sem vagyunk biztosak — bár könnyíteni akarja az önkormányzat a tagóvoda-vezetők dolgát —, hogy szabályos eljárás a törvény által előírt kötelező óraszámok tetszés szerinti csökkentése. Lehetséges-e, hogy a magas beosztású függetlenített vezető óvónőnek ne legyen saját óvodája, s ne legyen kötelező óraszám se, s hogy a tagóvoda-vezetők kötelező óraszámát a tagóvoda csoportok számának függvényében csoportonként két órával csökkentésük. (Például a nyolccsoportos óvo-

HISTÓRIA

Pest-Pilis-Solt-Kiskun vármegye gazdacímirtára 1897-ből (XI.)

A földirtok tulajdonosa	A földirtok összterülete (kat. h.)	Eke	Igás- szekér	Szarvas- marha	Ló	Sertés	Juh
Valkó							
Bauer Dávid	160	4	6	7	5	—	—
Hishl Simon, m.kir.korona uradalom	505	9	6	35	4	—	—
Verseg							
Dautsch Ignác és fia Radvánszky János báró	2313	92	35	989	43	—	—
özv. Fáy Béláné	499	27	9	91	14	—	—
Majtényi István és Kálló község	392	13	8	40	12	—	—
Majtényi Károly	687	16	11	103	14	11	—
Podmaniczky Géza báró	1759	55	30	116	30	3	600
Podmaniczky Levente báró	547	30	12	59	10	20	—
Radvánszky János báró	644	45	11	76	65	39	—
Zsámbok							
Beniczky Ádám	148	—	1	—	18	—	—
Beniczky Ferenc	1892	55	30	244	56	4	—
Beniczky Ádám	837	30	12	140	9	—	—
Váci felső járás							
Acsa							
Prónay Dezső br., br. Prónay Gábor-féle hitbizomány	4541	48	22	105	44	167	3646
Schneller Mór	106	3	5	11	7	—	—
Battyán							
M. kir. vallásalapítvány	560	20	20	60	6	—	—
Csomád							
Károlyi Sándor gróf	1069	10	7	70	2	—	—
Duka							
Robitsek József dr. és neje	979	29	16	191	14	31	—
Dunakeszi							
Farkas Ödön	711	—	—	—	2	—	—
Kund Pál Lajos	223	—	—	—	2	—	—
Lazarevics Júlia	122	—	—	—	—	—	—
Magyar lovaregylet	1528	2	5	4	8	4	—
Özv. Mihalik Jánosné	151	—	—	—	—	—	—
Száraz István B.	139	3	4	13	6	7	—
Fót							
Károlyi Sándor gróf, gróf Károlyi-féle hitbizomány	2096	53	36	314	86	144	500
Kiss-Némedi							
Bartucz Mihály	160	60	5	19	4	7	—
Rudnay Szilárd	504	18	9	39	4	—	400
Gosztonyi János örökösei	774	14	11	77	11	—	300
Kis-Szent-Miklós							
Rudnyánszky Kálmán	596	12	8	3	4	—	—
Sajó Károly	159	3	3	15	2	1	—

A földirtok tulajdonosa	A földirtok összterülete (kat. h.)	Eke	Igás- szekér	Szarvas- marha	Ló	Sertés	Juh
Kis-Újfalu							
Gosztonyi Miklós és Tibor, Iványos Kálmán	1066	16	12	141	9	40	570
Mácsa							
M. kir. koronauradalom	1346	30	26	231	8	—	—
Vettstein Antal	276	27	8	56	8	28	—
Püspök-Hatvan							
Váci r. k. püspökség	4190	30	18	48	21	—	2008
Spitzer Bernát püspök-hatvani r. k. egyh.	162	4	4	18	4	70	—
Rákospalota							
Budapesti első gyermekmenhely egyesület	165	13	5	10	9	60	—
Károlyi Sándor gróf, gróf Károlyi-féle hitbizomány	3082	42	6	131	18	—	495
Pejacsevich János gróf	121	3	2	24	32	—	—
Rátót							
Vigyázó Sándor gróf	1802	18	17	93	19	5	1418

(Folytatjuk)

Tizedfizetés Budakeszin

A mai Budakeszi község területén a középkorban két falu feküdt: *Alkeszi* és *Felkeszi*. Templomuk királyi alapítású volt és a veszprémi egyházmegyéhez tartozott. Mindkét Keszzi lakói között sok volt a kismemes, de a források alapján úgy tűnik, hogy Felkeszi lakói voltak a módosabbak, gyakran házasodtak össze a környező települések birtokos családjaival és gazdag budaiaknak is voltak birtokaik, elsősorban szőlő a faluban. Bár a veszprémi egyházmegyéhez tartozott a két Keszzi, 1296-ban a veszprémi káptalan előtt a püspök megállapodott János plébánossal, hogy a tizedet az esztergomi káptalannak fogja beszedni. Nem tudjuk, mi okozta, hogy János plébános javait a két falu népe elvette, mindenesetre egy 1329-ben kiáll-

tott oklevélből arról értesülhetünk, hogy XXII. János pápa utasította a fejevári prépostot, miszerint Al- és Felkeszi „*falluk népeitől vegyék vissza a jogtalanul elfoglalt javakat*” és plébánost helyezték ismét tisztségbe. 1359-ben újabb bonyodalom támadt a faluban. December 18-án állított ki Ulrik pécsváradai apát azt az oklevelet, melyben utasítást adott négy egyházi személynek: *tudakolják meg Budavára környékén a veszprémi püspök tizedszedési jogkörét, minthogy Ádám, Kezew (Keszzi) inferiorban (Alsó) lévő Szt. György egyház papja azt lefoglalta. Egyszersmind hagyják meg Kezew inferior és superior (Felső) lakosainak, hogy a tizedet a veszprémi püspöknek adják*”.

Pogány György